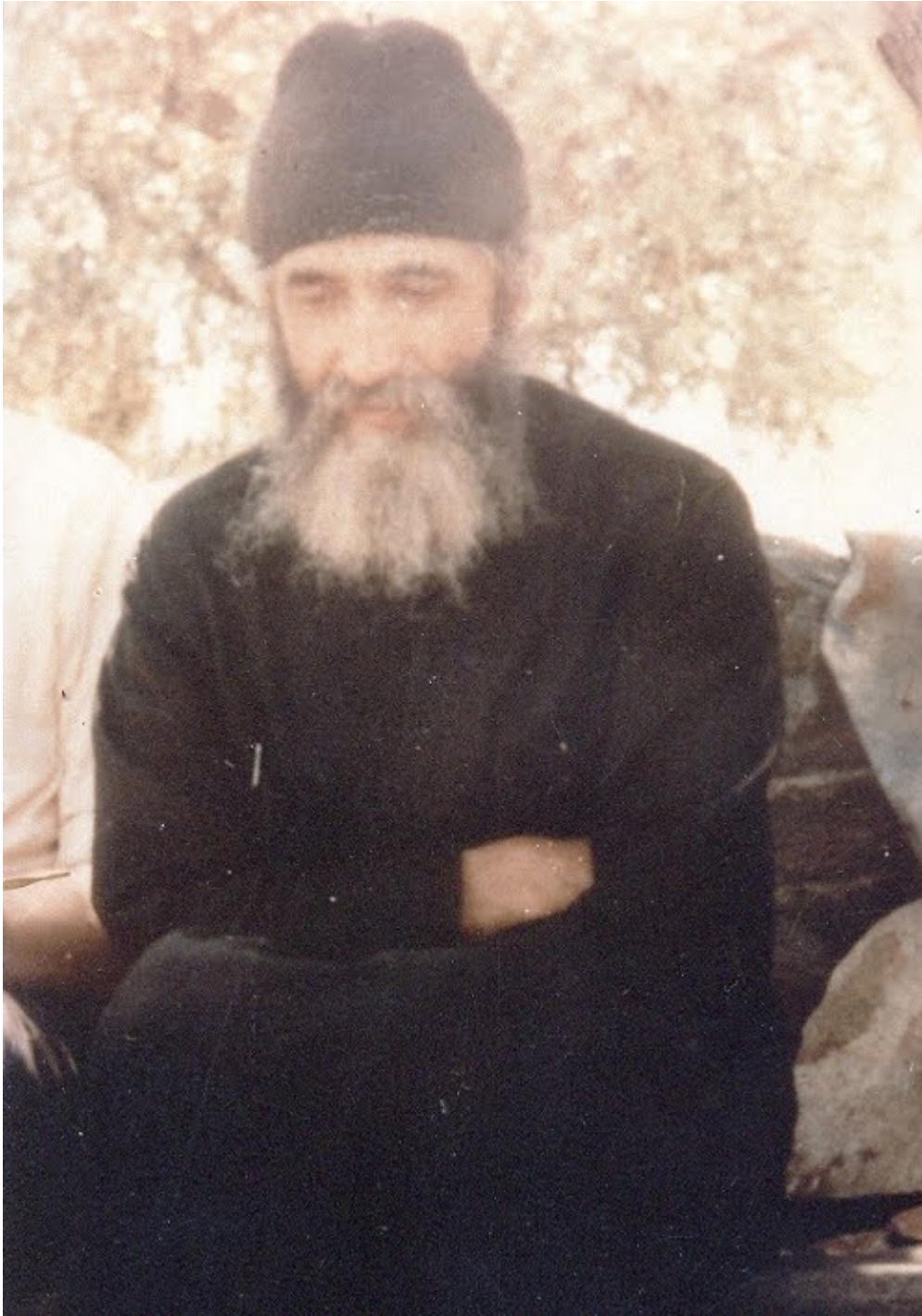

23 Αυγούστου 2015

Πνευματικά βότανα (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Καλύβι Τιμίου Σταυρού 13-1-1971

Εν Χριστώ αδελφές, ευλογείτε.

Προ ημερών έλαβα τις επιστολές σας και σκέφθηκα να σας στείλω ολίγα

πνευματικά βότανα. Φυσικά, δικά μου δεν είχε, αλλά υπάρχουν στο Περιβόλι της Παναγίας αρκετά. Έχω υπ' όψιν μου από έναν πρακτικό Μοναχό, ο οποίος έχει ωφελήσει την ψυχή μου πολύ, και πολύ γνωστό μου, τα οποία και αναφέρω, για να καταλάβετε καλύτερα τι είδους βότανα έδινε στην κάθε πάθηση. Ίσως δεν σας χρειάζονται τώρα, αλλά ας βρίσκονται, γιατί άνθρωποι είμαστε. Παίρνω λοιπόν τις ξένες και αυτές κόλλες και τυλίγω τα βότανα τα ξένα.

Επειδή δε η μεγαλύτερη αρρώστια είναι η υπερηφάνεια, η οποία μας μετέφερε από τον Παράδεισο στη γη και από τη γη προσπαθεί να μας πάει στην κόλαση, αρχίζω από αυτήν.

Τον ερώτησε κάποιος:

-Πώς είναι δυνατόν, Γέροντα, να μην υπερηφανεύομαι, ενώ βλέπω να μου κατεβαίνουν σοφές σκέψεις, και να με θαυμάζουν οι συμφοιτητές μου;

Απεκρίθη:

-Αυτές που κατεβαίνουν στον εγκέφαλό μας, αδελφέ, από ψηλά, είναι του Θεού. Αυτά που κατεβάζει ο εγκέφαλός μας από τις μύτες μας, είναι δικά μας.

Ερωτήθη από άλλον:

-Γιατί, όταν προσεύχομαι για να απαλλαγώ από ένα πάθος ή για έναν γνωστό μου, άλλοτε με ακούει ο Θεός και άλλοτε όχι, ενώ κοπιάζω περισσότερο στην προσευχή;

Απεκρίθη:

-Ο Θεός περισσότερο εξετάζει πόση ταπείνωση έχουμε και όχι πόσο κόπο καταβάλλουμε. Εάν έχουμε υπερηφάνεια, η οποία φέρνει και τις πτώσεις, και εμείς παρακαλούμε να μας θεραπεύσει τις πτώσεις, και μας ακούσει ο Θεός και μας τις θεραπεύσει, τι ωφελεί; Γι' αυτό ο Καλός Θεός δεν μας ακούει, μήπως οι πολλές πτώσεις μας συνεφέρουν, για να ταπεινωθούμε. Γι' αυτό, όταν δεν μας θεραπεύει το πάθος, πρέπει να καταλάβουμε ότι υπάρχει η υπερηφάνεια, και θα πρέπει να Τον παρακαλούμε να μας θεραπεύσει απ' αυτήν, και όλα τ' άλλα μόνα τους φεύγουν.

Ερωτήθη κάποτε από Μοναχό:

-Όταν ήμουν στον κόσμο, Γέροντα, ήμουν καλύτερος. Τώρα που ήρθα στο Μοναστήρι, γιατί είμαι χειρότερος;

Απεκρίθη:

-Αυτό είναι αλήθεια, αδελφέ, διότι στον κόσμο έκανες σύγκριση του εαυτού σου με τους κοσμικούς, στο Μοναστήρι κάνεις σύγκριση του εαυτού σου με τους Αγίους.

Ερωτήθη άλλοτε:

-Τι να κάνω, Γέροντα, που ζηλεύω και πολλές φορές χαίρομαι, όταν οι προοδευμένοι αδελφοί κάνουν σφάλματα;

Απεκρίθη:

-Να λες: "Θεέ μου, σε παρακαλώ τους αδελφούς να βοηθήσεις, ο καθένας να

φτάσει στα μέτρα του Αγίου που φέρει το όνομά του, και εμένα στα μέτρα των αδελφών". Κάνε αυτό και θα δεις την ενέργεια του Θεού.

Ερωτήθη κάποτε από αδελφό:

-Θέλω να αναχωρήσω της Μονής, γιατί δεν αναπαύομαι. Θα κάνω καλά;

Απεκρίθη ο Γέρων:

-Είσαι Μοναχός;

-Όχι, Γέροντα, δόκιμος.

-Φυσικά, μπορείς και να αναχωρήσεις. Δεν μου λες, αδελφέ, πόσο καιρό δοκιμάζεις;

-Περίπου τρία χρόνια.

-Εάν σκέπτεσαι για τα ενδότερα της ερήμου, είναι πολύ νωρίς, νομίζω. Εάν για τα ενδότερα του κόσμου, είναι πολύ αργά, νομίζω, διότι, όσοι σε βλέπανε με τα ράσα επί τρία χρόνια, έχουν την εντύπωση ότι είσαι Μοναχός και μετά θα νομίζουν ότι τα πέταξες, και θα σκανδαλίσεις πολλές ψυχές.

-Γιατί να μου έρχονται αυτές οι σκέψεις για τον κόσμο;

-Διότι πολύ γρήγορα ξέχασες τι τράβηξες, για να ελευθερωθείς από τον κόσμο. Εάν θα τα θυμάσαι, θα παύσεις να θυμάσαι τον κόσμο, και ο νους σου θα σκαλώσει στους Ουρανούς.

Ερωτήθη από ένα νέο Μοναχό πολύ προοδευμένο:

-Ο νους μου, Γέροντα, κινείται μόνος του στην ευχή όχι μόνον την ημέρα, αλλά και όταν κοιμάμαι ακόμη. Ξυπνώ πολλές φορές, και πράγματι, χωρίς να γίνει διακοπή, συνεχίζεται και η υπόλοιπη ευχή. Μήπως είναι πλάνη;

Απεκρίθη:

-Πλάνη δεν είναι, αδελφέ, αλλά ούτε και δικό σου είναι. Είναι δώρο του Θεού, και θα πρέπει να Τον ευχαριστήσεις, αλλά και να Τον παρακαλέσεις να το δώσει και σε άλλους που είναι καλύτεροί σου. Να λες στον Θεό: "Θεέ μου, εάν εμένα δεν με σιχάθηκαν και μου έδωσες θείο δώρο, θα πρέπει να δώσεις και σε όλα τα πλάσματά Σου, που είναι πολύ καλύτεροί μου".

Ερωτήθη άλλοτε από άλλον:

-Όταν αγρυπνώ πολύ, τότε μου έρχονται πολλοί κακοί λογισμοί και με στενοχωρούν, διότι ούτε και να τους διώξω πολλές φορές μπορώ. Τι να κάνω;

Απεκρίθη:

-Η αγρυπνία σου, αδελφέ, ή υπερηφάνεια έχει ή υπέρ τις δυνάμεις σου αγωνίζεσαι, και αυτό πάλι δεν είναι καθαρό. Προσπάθησε η άσκησή σου να μην είναι ξερή και σου δημιουργήσει ψευδαισθήσεις, όπως και στους άλλους που σε βλέπουν, και σε οδηγήσει στην πλάνη.

-Πόσες ώρες πρέπει να κοιμάμαι; Ο Μέγας Αρσένιος λέει μια ώρα.

Απεκρίθη:

-Ο Μέγας Αρσένιος λέει μια ώρα, εάν είσαι αγωνιστής. Και εγώ σου λέω, εάν είσαι Μέγας Αρσένιος. Έχω την γνώμη ότι ο αρχάριος, όταν δεν έχει πόλεμο, θα πρέπει να κοιμάται με διάκριση, όπως και να τρώει με διάκριση, για να μην είναι σαν το ζαλισμένο κοτόπουλο, και τον φάει το γεράκι. Διότι, όταν κάνει άσκηση υπέρ τις δυνάμεις του και είναι ζαλισμένος και δεν καταλαβαίνει ούτε αυτά που διαβάζει ούτε και αυτά που λέει προσευχόμενος, ενώ δεν έχει πνευματικό απόθεμα ακόμη, πώς είναι δυνατόν να αναπτυχθεί και να καρποφορήσει; Όταν υπάρχει πόλεμος, και τότε ο αρχάριος, πριν αρχίσει να χτυπήσει σκληρά την σάρκα, να εξετάσει καλά τον εαυτό του, μήπως δεν φταίει η σάρκα αλλά η υπερηφάνεια, η κατάκριση κλπ. Αυτό το καταλαβαίνουμε, όταν επί παραδείγματι κάνουμε μικρό αγώνα (αποκλεισμό και αγρυπνία) και παρακαλέσουμε τον Θεό να μας βοηθήσει, και δεν μας βοηθάει. Απόδειξη ότι «αλλού στάζει».

Ερωτήθη:

-Απορώ, Γέροντα, ενώ οι Άγιοι Πατέρες είχαν απεκδυθεί τον παλαιό τους άνθρωπο, γιατί κάνανε υπερβολές;

Απεκρίθη:

-Αδελφέ μου, με ρωτάς για επίγειους Αγγέλους και όχι για ανθρώπους. Όταν ο άνθρωπος απεκδυθεί τον παλαιό του άνθρωπο, γίνεται Θεοφόρος. Ευρισκόμενος σ' αυτήν την κατάσταση είναι δυνατόν να επιθυμεί υλικά πράγματα; Άλλοτε τρώγανε κάτι και άλλοτε ξεχνούσαν, το ίδιο και με τον ύπνο. Η έντονη παρουσία του Θεού τούς έτρεφε με την Παραδεισένια γλυκύτητα και, εφόσον βρίσκονταν σ' αυτήν την κατάσταση την εξαϋλωμένη, δεν είχαν, όπως εμείς, μεγάλη ανάγκη από τροφές και ύπνο. Είχαν δυνάμεις, διότι κατοικούσε μέσα τους ο Χριστός.

Ερωτήθη:

-Πόσα κομποσχοίνια είναι καλά να κάνει κανείς;

Απεκρίθη:

-Άλλος γεωργός από δέκα στρέμματα που σπέρνει βγάζει πέντε χιλιάδες κιλά σιτάρι, και άλλος από πενήντα στρέμματα δεν βγάζει ούτε και τον σπόρο που έριξε, του μένει και η κούραση του χεριού από το αλέτρι.

Ερωτήθη κάποτε:

-Όταν πήγαινα στο Πανεπιστήμιο, Πάτερ, μπορούσα να παρακολουθήσω την πρόοδό μου από τους βαθμούς. Εδώ στην Πνευματική ζωή δεν ξέρω που βρίσκομαι.

Απεκρίθη:

-Μπορείς και εδώ να την παρακολουθήσεις από τους λογισμούς σου. Εάν περνούν συνέχεια κακοί λογισμοί, και τους διώχνεις, και πάλι έρχονται, και πάλι τους διώχνεις, πρέπει να γνωρίσεις τότε ότι πέρασες στον χώρο της μετανοίας και αγωνίζεσαι. Εάν περνούν άλλοτε κακοί, και τους διώχνεις, και άλλοτε καλοί, εάν οι

κακοί είναι μηδέν, οι δε καλοί είναι δέκα, ανάλογα με τις μονάδες μπορείς να βγάλεις το βαθμό. Όταν βλέπεις επί παραδείγματι ότι οι κακοί λογισμοί λιγοστέψανε και περισσότεροι είναι οι καλοί, γνώριζε ότι έχουν μειωθεί τα μηδενικά και έχουν αυξηθεί τα δεκάρια, και έχει καλύτερεύσει ο βαθμός σου. Όταν παύσουν να περνούν κακοί λογισμοί, και μόνον καλοί περνούν, τότε γνώριζε ότι έχει γίνει η κάθαρση, έχει καθαρισθεί η καρδιά σου, το σπήλαιο, και έχει μεταβληθεί σε Σπήλαιο της Βηθλεέμ.

Ερωτήθη κάποτε από έναν αδελφό:

-Είναι κακό, Γέροντα, που αντιδρώ με ένα παιδικό πείσμα, ακόμη και στον Γέροντά μου;

Απεκρίθη:

-Το Τυπικό, καθώς γνωρίζεις, άλλοτε μας λέει: «Κύριε ελέησον» τρις, άλλοτε ιβ' και άλλοτε μ'. Δηλαδή τα πάθη δεν παύουν να είναι κακό σε όλες τις ηλικίες, και ανάλογα με την ηλικία του ο καθένας έχει και τα «Κύριε ελέησον». Αυτό που δεν μπορώ να καταλάβω είναι ότι, ενώ είσαι μεγάλος, έχεις πείσμα παιδικό. Εάν όμως επιμένεις ότι είναι παιδικό, να δέχεσαι τότε να σου τραβούν τα αυτιά και κάπου-κάπου κανένα μπάτσο.

Ερωτήθη από άλλον αδελφό:

-Εγώ έχω, Γέροντα, χαρίσματα πολλά και τάλαντα, και μου λέει ο λογισμός ότι αδικούμαι, και οι σκέψεις αυτές με έχουν ζαλίσει. Τι να κάνω;

Απεκρίθη:

-Όταν εξ αρχής άκουσα το «εγώ έχω», κατάλαβα ότι τίποτε δεν έχεις εκτός από το «εγώ» σου. Αυτό το «εγώ» σου είναι που σε ταλαιπώρησε, σε ταλαιπωρεί, και ταλαιπωρείς. Τότε μόνον, όταν το «εγώ» σου αφανίσεις, θα σπάσει το σφυρί του εχθρού, και θα παύσει να σου χτυπάει με λογισμούς το κεφάλι, το οποίο σου το κάνει τάλαντο, και ηχούν τα τάλαντά σου.

Αδελφός κάποτε τον ερώτησε:

-Τι να κάνω με τον απότομο τρόπο μου, που πληγώνει τους άλλους;

Απεκρίθη:

-Τον απότομο τρόπο σου να τον στρέψεις στον παλαιό σου άνθρωπο, για να αξιοποιηθεί. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι μέσα σε μια Αδελφότητα είναι και πληγωμένες ψυχές, οι οποίες έχουν τουλάχιστον από παρηγοριά ανάγκη -αν όχι από θεραπεία- και όχι από περισσότερο πλήγωμα. Επίσης είναι και Αγγελικές ψυχές, που πρέπει να τις φερόμαστε με ευλάβεια, διότι στα μάτια του Θεού, νομίζω, έχουν μεγαλύτερη αξία και από τους Αγγέλους οι ένσαρκοι Άγγελοι. Ο διάβολος όμως πολλές φορές μάς κοροϊδεύει με τον εξής τρόπο: την μεν Εικόνα του Αγγέλου να την προσκυνούμε με ευλάβεια μεγάλη, τον δε ένσαρκο Άγγελο, τον

πλησίον μας, που είναι Εικόνα Θεού, να τον πληγώνουμε, να τον βρίζουμε κλπ.

Ερωτήθη κάποτε:

-Πόσες ώρες θα πρέπει να διαβάζει κανείς;

Απεκρίθη:

-Αυτό δεν το καταλαβαίνω, αδελφέ. Υγεία έχουν όχι αυτοί που τρώνε πολύ και το κατεβάζουν αμάσητο, αλλά αυτοί που τρώνε λίγο και μασάνε καλά. Ακόμη θα πρέπει και να το μηρυκάζεται κανείς αυτό που διαβάζει και να παρακαλάει το Θεό να του λύσει την στείρωση του νου του με τον θείο Του φωτισμό, για να αρχίσει να γεννάει τα θεία νοήματα. Τότε δέχεται την πύρινη γλώσσα της Πεντηκοστής. Με τα άλλα δε διαβάσματα, με το να τα μάθουμε απ' έξω, για να αποκτήσουμε γνώσεις, να πουλάμε εξυπνάδες, χωρίς να στριμώχνουμε τον εαυτό μας σε εφαρμογή, όχι μόνο δεν ωφελούμε τους άλλους, αλλά αντιθέτως την απιστία σπέρνουμε, όταν μας δουν ότι αυτά που λέμε δεν έχουν καμία σχέση με τον εαυτό μας.

Γι' αυτό ο σκοπός του διαβάσματος να είναι η εφαρμογή στον ίδιο τον εαυτό μας, και όχι να αποστηθίζουμε, αλλά να εσωστηθίζουμε, όχι να εξασκήσουμε την γλώσσα, αλλά να μπορέσουμε να δεχθούμε την πύρινη γλώσσα και να ζήσουμε τα μυστήρια του Θεού. Με το να μαθαίνει κανείς πολλά, για να αποκτήσει γνώσεις και να κάνει τον δάσκαλο στους άλλους, και ο ίδιος να μην τα εφαρμόζει, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να φουσκώνει το κεφάλι του με αέρα, και το πολύ-πολύ να ανέβει στη σελήνη με μηχανές. Ο σκοπός του Χριστιανού είναι να ανέβει στο Θεό δίχως μηχανές.

Ερωτήθη κάποτε:

-Τι να κάνω, Γέροντα, που μου περνούν κακοί λογισμοί; Δεν τους δέχομαι φυσικά, αλλά με στενοχωρούν.

Απεκρίθη:

-Αδελφέ μου, και εμένα πάνω από την στέγη της Καλύβης μου περνούν πολλές φορές αεροπλάνα και μου χαλούν την ησυχία μου. Κακό είναι, όταν ισοπεδώσει κανείς ένα κομμάτι της καρδιάς του και δέχεται τα «Λυκόφτερα» (τα ταγκαλάκια). Εάν καμιά φορά συμβεί και αυτό, αμέσως εξομολόγηση και καλλιέργεια του αεροδρομίου και φύτευμα αμέσως δέντρων καρποφόρων, να γίνει πάλι Παράδεισος.

Ερωτήθη:

-Εάν οι λογισμοί, Γέροντα, είναι τέτοιου είδους που δεν λέγονται, τι να κάνω;

Απεκρίθη:

-Καταλαβαίνω ποιους λογισμούς εννοείς: αυτούς που είναι γύρω από τον Θεό, τα θεία κλπ και πολλές φορές και για τον Πνευματικό Πατέρα. Οι λογισμοί αυτοί, οι βλάσφημοι, είναι του διαβόλου όλοι. Και οι βλασφημίες είναι του διαβόλου, και οι

αμαρτίες αυτές είναι του διαβόλου. Γι' αυτό, αδελφέ, δεν είναι σωστό να στενοχωρούμαστε και για τις αμαρτίες του διαβόλου. Στον Πνευματικό, όταν πει κανείς: «μου περνούν βλάσφημοι λογισμοί για τον Θεό ή τον Χριστό ή το Άγιο Πνεύμα ή για την Παναγία ή για τους Αγίους ή για σένα τον Πνευματικό μου», δε χρειάζεται τίποτε άλλο. Ούτε ο Πνευματικός θα ζητήσει λεπτομέρειες, αλλά ούτε και εμείς πρέπει να του πούμε. Μόνο ότι «μου περνούν βλάσφημοι λογισμοί», αυτό είναι αρκετό.

Ο κακούργος διάβολος, για να μας μπλέξει, μας φέρνει λογισμούς και για το Πανάγιο Πνεύμα ακόμη και μετά μας λέει ο ίδιος ότι αυτή η αμαρτία δε συγχωρείται κλπ. Τι μας το λέει; Εμείς το ξέρουμε αυτό. Ας το ακούσει αυτός που βλασφημάει το Πανάγιο Πνεύμα και όχι εμείς που το ευλαβούμαστε. Από εδώ μπορούμε να καταλάβουμε ότι είναι του διαβόλου, γιατί συνήθως τέτοιους λογισμούς φέρνει στους πολύ ευλαβείς και πολύ ευαίσθητους με σκοπό ό,τι πετύχει. Εάν δεν κατορθώσει να φέρει τον άνθρωπο σε απόγνωση να αυτοκτονήσει, τουλάχιστον να τον τρελάνει και, εάν δεν μπορέσει ούτε και αυτό, τον ευχαριστεί εάν του φέρει έστω και μια μελαγχολία. Αρκεί στον διάβολο να αχρηστέψει ένα πλάσμα του Θεού.

Επειδή ξέρω ότι θα θέλατε να μάθετε τι είναι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος και πότε είναι ένοχος ο άνθρωπος, σας λέω μόνο δύο λόγια, αυτά που νιώθω.

Βλασφημία είναι η περιφρόνηση γενικά στα θεία, όταν ο άνθρωπος έχει, εννοείται, τα λογικά του. Τότε είναι και ένοχος. Αδύνατον επομένως σε έναν ευλαβή άνθρωπο να υπάρχει βλασφημία. Στο πρώτο στάδιο της βλασφημίας κατά του Αγίου Πνεύματος βρίσκονται οι αναιδείς άνθρωποι και στο δεύτερο οι περιφρονητές προς τον Θεό και τα θεία. Στο τρίτο βρίσκεται ο διάβολος.

Γι' αυτό θα πρέπει, όσο μπορούμε, να προσέχουμε από την αναιδεια, την περιφρόνηση, όχι μόνον προς τα θεία αλλά και προς τον πλησίον μας, διότι είναι Εικόνα Θεού, και να μη δίνουμε σημασία στους βλάσφημους λογισμούς που φέρνει ο διάβολος, χωρίς εμείς να τους θέλουμε.

Κάποτε ερωτήθη:

-Γέροντα, θα πρέπει να πιστεύουμε στα όνειρα και να τα εξηγούμε;

Απεκρίθη:

-Αδελφέ, εάν έφθασες στα μέτρα του Ιωσήφ, θα πρέπει. Εάν όμως όχι, όχι.

Νομίζω ότι φτάνουν αυτά τα βότανα προς το παρόν, και θα πρέπει να τα βάλω στην σακούλα (στον φάκελο), να τα στείλω, η οποία και αυτή ξένη είναι, όπως οι κόλλες που τυλιχτήκανε τα ξένα βότανα. Του λόγου μου διέθεσα μόνο δύο ώρες να τα τυλίξω και γι' αυτόν τον κόπο μου θέλω να με πληρώσετε με μια ευχή κάπου-κάπου. Έχω ανάγκη από πολλές ευχές σας, αλλά δεν θέλω να σας κουράσω.

Όσο μπορείτε να καλλιεργήσετε την Πνευματική Αρχοντιά και Πνευματική Λεβεντιά. Την ζήλεια μην την αφήσετε να μπει μέσα από τα σύρματα, διότι όλη την καλοσύνη σας θα την μουνταρέψει, όπως το ψόφιο ποντίκι μέσα στο πιθάρι με το λάδι. Η καλοσύνη της γυναίκας εκ φύσεως είναι μεγάλη, αλλά το πιθάρι της καλοσύνης το σκεπάζουν δυστυχώς οι γυναίκες με ένα μαντήλι (εννοώ οι περισσότερες), και πέφτουν μετά ποντίκια μέσα και την μουνταρεύουν. Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Ο Χριστός και η Παναγία μαζί σας
ο αδελφός σας Μοναχός Παΐσιος

Διασκευασμένο απόσπασμα από το βιβλίο «Επιστολές», Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου

Πηγή: agiameteora.net